

РЕШЕНИЕ

№ 13818

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 25.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **1256** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 ЗУБ, във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , чрез определен от НБПП процесуален представител адв. Д. Г. САК, назначена за процесуален представител на непридружения непълнолетен по чл. 25, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), срещу Решение № 12465 / 02.12.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени основания за постановяване на решението при несъобразяване на правната регламентация за правата на детето, неправилно са оценени събраните доказателства. Административният орган е нарушил разпоредбите на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ за изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Смисълът на бежанското право е в неговия превантивен характер. Цели се защита от бъдещо преследване, поради което ответникът е бил длъжен да направи преценката за наличието на основателен страх от преследване занапред. Заключениеето му трябва да е базирано на това каква е причината Б. А. О. да отказва да бъде призован за военна служба, обосновава ли този отказ риск от преследване при задължителния характер на тази служба в С. и какви наказания може да претърпи. Освен това трябва да се издири информация дали задължителната военна служба в тази страна представлява единствено военно обучение или предполага включване на новобранци в реални бойни сражения. В жалбата е посочено, че към настоящия момент ситуацията е неясна предвид падането на

режима на Б. А. на 08.12.2024 г. Продължават военните действия между Сирийската национална армия и Сирийските демократични сили. Ислямска държава продължава да има присъствие в североизточните части на държавата. В С. е налице тежка хуманитарна ситуация. Административното производство касае непълнолетно лице.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Д. Г.. Иска от съда да уважи жалбата на основанията, посочени в нея. Обжалваното решение е от дата 02.12.2024 г., т. е. преди падането на режима на Б. А.. Положението в С. не е спокойно. На различни места в държавата действат различни групи. Тези групи набират военни. Налице е хуманитарна криза в С.. В случая става въпрос за непридружен непълнолетен.

Ответникът – Председател на ДАБ – представлява се от юрисконсулт М. К.. Иска от съда да отхвърли жалбата. Административният орган е спазил административнопроизводствените правила и материалния закон при издаването на своя административен акт. Чуждият гражданин не отговаря на условията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Той не е бил заплашван, арестуван, преследван, осъждан, не е имал проблеми поради свои политически пристрастия, не е бил призован от различни видове армии.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Александрина Костадинова. Намира оспорения административен акт за правилен и законосъобразен. Жалбата трябва да се отхвърли.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Не е спорно по делото, че Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК – 13 – 1631 / 23.08.2024 г. по регистъра на РПЦ – С. до председателя на ДАБ при МС. Личните данни на жалбоподателя са установени въз основа на представен оригинал на извлечение от индивидуален граждански регистър, издаден в С..

Попълнени са регистрационен лист (л. 91 от делото) и Е. дактилоскопна карта (л. 86 от делото). Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 85 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република Б.. Предоставена му е информация за задълженията на децата под 18 години, които са сами в Република Б. и са подали молба за закрила. (л. 88 – 89 от делото). Предоставена е и информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ. (л. 78 – 80 от делото).

На 30.10.2024 г. с Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол с рег. № 16029 от 30.10.2024 г. Сирийският гражданин заявява, че няма роднини в Европа. Напуснал е С. преди около 3 месеца и половина. Заминал за Т. нелегално. Решил да избяга от С. заради мобилизацията. В Т. останал в [населено място] 7 дни. В Т. пред властите не се регистрирал. Искал да дойде в Б., за да направи събиране със семейството. Не е взел личната си карта, за да не я загуби. Има роднини в С., в [населено място], област Р.. Семейството се състои от майка, баща, трима братя и шест сестри. Решил той да напусне С., за да направи събиране със семейството си. Взел пари назаем от чичовците си. В хода на интервюто посочва, че той е арабин, мюсюлманин сунит. Посочва, че не е учил. Работил е около една година в строителството. Не е членувал в политическа партия или организация. Не е служил и не е получил военно обучение. Затова е избягал. Посочва, че след като навърши 18 години ще подлежи

на служба при свободната армия. Баща му е получил призовка, когато е отишъл в Д. да лекува брат му. В призовката било посочено, че ще подлежи на служба, когато стане пълнолетен. Лично не е бил търсен за връчване на призовка за армията. Не е бил член на въоръжена групировка. Посочва, че конфликтът е стигнал до неговото село през 2019 г. Двама негови братовчеди били убити. Семейството му не е било заплашвано. Напуснал е страната заради мобилизацията. Не му е оказвано физическо насилие, не е бил арестуван, не е бил осъждан.

В резултат от проведеното административно производство е постановено оспореното Решение № 12465 / 02.12.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът за закрила е напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по – добър стандарт на живот в посока Европа, както и във връзка с възможността да извърши процедура за събиране на семейство. Според решаващия орган, чуждият гражданин не е посочил никакви основателни опасения от преследване, установени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че в „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не прави. Той не изтъква лични опасения от преследване в С.. Конкретни действия на преследване не са посочени. Приема се, че Б. А. О. не е бил заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. Посочените от Б. А. О. проблеми от личен характер, които е имал със свои близки, се приети от органа за неотносими.

Изразеното опасение и нежелание на Б. А. О. да бъде мобилизиран, както и наличието на мнение, против войната в С., се приема като недостатъчно основание, за да обоснове „преследване“. Независимо от силата си, убежденията на кандидата не представляват достатъчно основателна причина за предоставяне на закрила. Органът се позовава на т. 2 от справка с вх. № ЦУ – 1566 от 02.07.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. В справката е налице информация, че по силата на Указ на президента на С., младежите могат да плащат такса за освобождаване от задължителна военна служба и да не бъдат призовани отново. Подчертано е, че сирийският гражданин не е във възраст, в която да подлежи на военна служба. Той ще подлежи на служба при навършване на пълнолетие. Жалбоподателят е взел решение да напусне страната си по произход, заради желанието си да дойде в Република Б. по изцяло лични причини, след което да доведе в Европа и семейството си.

Според решаващия орган за Б. А. О. липсват предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установена „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“. Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, също не са налице. Липсват, според решаващия орган, „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“. Тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Административният орган стига до извода, че поради липса на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализация на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Въз основа на приобщените в хода на административното производство справки не може да се направи извод, че насилието в С. е безогледно и изключително.

Органът е основал изводите си на няколко справки. Справка с вх. № ЦУ – 1841 от 23.08.2024 г.,

изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, както и справка с вх. № ЦУ 1850 от 27.08.2024 г. Изложени са подробни географски сведения относно провинция Р., а именно – че тя се намира в северната централна част на С. и има международна граница с Т.. На север граничи с Т.. На запад граничи с провинция Х.. На изток с провинция Д. ал Зор и Х.. На юг с Х. и Х.. Приема се от решаващия орган, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на С.. Искането на Б. А. О., в частта му за предоставяне на хуманитарен статут, е прието за неоснователно.

Административният орган е изложил отделно и мотиви в насока на обстоятелството, че Б. А. О. е „непридружен непълнолетен“ по смисъла на ЗУБ.

В писмо рег. № М – 15999 от 02.10.2024 г. е дадено становище без възражение да бъде предоставена закрила в Република Б. на Б. А. О., в случай че отговаря на условията на ЗУБ. Становището е предоставено от директор на специализирана дирекция „М“ на ДАНС (л. 65 от делото).

Дадено е мотивирано становище рег. № 16029 от 26.11.2024 г. от старши експерт в отдел „ПМЗ – РПЦ – С., кв. О. купел“, в което се предлага на жалбоподателя да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. (л. 18 от делото).

По административната преписка е приобщена справка с изх. № СГ / Д – С – КС / 954 – 001 от 12.11.2024 г. от Агенция за социално подпомагане, относно непридружен непълнолетен чужденец Б. А. О. (л. 53 от делото).

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на адв. Д. Г. на дата 14.01.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на дата 27.01.2024 г. чрез КЕП.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б..

Жалбоподателят Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш..

На Б. А. О. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република Б. да му се предостави международна закрила.

Производството за Б. А. О., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Б. А. О. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 12465 / 02.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от

Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Жалбоподателят Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на сирийски гражданин, който пребивава на територията на Република Б., е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто, факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от Б. А. О. пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното с него подробно интервю в присъствието на адв. Д. Г.

От жалбоподателя Б. А. О. не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал С., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораздат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (sur place), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Б. А. О. към официалните власти на Република Б. нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто Б. А. О. заявява следното: Нямаме пари и реших аз да напусна за да им направя събиране на семейство. Взех пари назаем от чичовците. (л. 56 от делото)

О. дотук анализ сочи, че Б. А. О. не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Б. А. О. причина да напусне С. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“, вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) *смъртно наказание или екзекуция*; 2) *изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание*; или 3) *тежки и лични заплахи срещу*

живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Б. А. О.. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Б. А. О. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № ЦУ-1841 / 23.08.2024 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, информацията относно Сирийска арабска република, като е приел, че гражданските власти поддържат ефективен контрол върху официалните военни, полицейски и държавни сили за сигурност. Няма данни в област Р. да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатират съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Решаващият орган е взел предвид и справка № 1850 от 27.08.2024 г. от дирекция „Международна дейност“. Справката е конкретно по отношение на района на местожителство на жалбоподателя.

С оглед на информацията в справките, не се установяват разширенията, които са дадени в решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При своето произнасяне съдът съобрази и справката с вх. № МД – 02 – 159 от 14.03.2025 г. относно: С., Актуална обществено – политическа обстановка (към 14.03.2025 г.). Справката е предоставена и приета в открито съдебно заседание от дата 25.03.2025 г.

Справката има следното съдържание: На 27 ноември 2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.“ (HTS), започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. Превзети са А., Х. (на 5 декември), Х. (7 декември). На 8 декември бунтовниците, водени от „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) навлизат в Д. и декларираят победа. Б. А. напуска страната. На 29

януари 2025 г. А. ал Ш. е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 г. е суспендирана, а парламентът е разпуснат.

На 18 февруари 2025 г., след провеждани на преговори, Сирийските демократични сили (SDF) се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Сирийският демократичен съвет (SDC) се споразумява да интегрира своите военни сили в армията на новото сирийско правителство.

На 2 март 2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство, новите власти в С. обявяват сформиранието на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С..

В бюлетин на ВКБООН от дата 7 март 2025 г. се посочва, че по данни на Комисариата към 6 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С. от съседни държави. Според изчисления на ВКБООН, считано от 8 декември 2024 г., 303 400 сирийци са преминали обратно в С. от съседни държави.

На 13 март 2025 г. временният президент на С. А. ал Ш. подписва конституционна декларация, обхващаща петгодишен преходен период, три месеца след като неговата ислямистка група сваля от власт Б. А.. В документа се казва, че ислямът е религията на президента. Ислямската юриспруденция е „основният източник на законодателството“, а не „основен източник“.

Посочената справка е приета в открито съдебно заседание от дата 25.03.2025 г. Справката се кредитира от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършването от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочената по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в района на провинция Р. не би довело до реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в провинция Р. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице

поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Б. А. О. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Такава област по отношение на жалбоподателя Б. А. О. се явява Р.. Вече беше посочено, че липсват данни в провинция Р. да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от посоченото тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Б. А. О. съществува реална опасност. Основният мотив за Б. А. О. е икономическият. Същият заявява, че не иска да служи в сирийската армия. Това обстоятелство обаче не е такова, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Б. А. О., безогледното насилие в С. трябва да е изключително. Видно от приетите по делото справки в С. няма безогледно насилие. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място в [населено място], област Р., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Б. А. О. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република Б..

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална

опасност по делото не се установява.

Трябва да се посочи, че съдът взима предвид и действията на жалбоподателя в периода, след като е подал молба за международна закрила. Видно от протокола от съдебно заседание от дата 25.03.2025 г. адв. Г. заявява, че след като е проверила кореспонденцията си с ДАБ, установила, че има съобщение. В съобщението е посочено, че от 4 декември миналата година жалбоподателят Б. А. О. е в неизвестност. Последният контакт между адв. Г. и жалбоподателя е от времето на подготвяне на жалбата. Тя няма връзка с лицето. Посоченото показва, че жалбоподателят не е имал намерение да се установява в Б.. За него е било важно да влезе на територията на държава – членка на ЕС. Липсата на заинтересованост към производството по предоставяне на международна закрила подкрепя тезата на административния орган, че мотивите на Б. А. О. са изцяло икономически и от личен характер. Те не се свързани с производството по предоставяне на международна закрила.

По отношение на обстоятелството, че Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , е непридружен непълнолетен, съдът намира следното: Националното законодателство (чл. 2 от Закона за закрила на детето) определя като „дете“ всяко лице, което не е навършило 18 години, без оглед на останалите му характеристики като гражданство, националност, законен или незаконен статус на пребиваване. Съгласно определението в § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ за „непридружено“ се смята всяко малолетно или непълнолетно дете, търсещо закрила, което се намира на наша територия и не е придружавано от свой родител, настойник или попечител. Същността на „непридружеността“ се изразява в това, че детето е обективно лишено от съдействието на дееспособно лице с представителна власт по произход (чл. 129 от СК) или по назначение (чл. 153 и 157 от Семейния кодекс), което да изразява вместо него правна воля в случаите на малолетие (чл. 3 от ЗЛС) или да я валидира с даване на съгласие в случаите на непълнолетие (чл. 4 от ЗЛС). В § 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ е посочено, че непридружените деца, търсещи или получили международна закрила, се включват в категорията „лица от уязвима група“.

Основната гаранция в производствата по ЗУБ по отношение на непридружени непълнолетни е назначаването на особен представител, който да представлява, наставлява и защитава непридружените деца, търсещи или получили закрила (чл. 25, параграф 1, буква „а“ от Директива 2013 / 33 / ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за определяне на стандарти относно приемането на кандидати за международна закрила, т. нар. „Приемателна директива“). Това условие е било спазено в производството пред ДАБ при МС, като на Б. А. О. е бил назначен *особен представител*, а именно - адв. Д. Г.. По отношение на непридружения непълнолетен са били изготвени два социални доклада при спазване на условията на разпоредбата на чл. 15, ал. 4 от ЗЗакрД от съответната дирекция „Социално подпомагане“. Първият социален доклад е изготвен в хода на административното производство (л. 59 от делото). В него е посочено, че правата на детето не са били нарушени. По отношение на процедурата за предоставяне на международна закрила е посочено, че компетентен орган е ДАБ. Вторият социален доклад е предоставен в хода на съдебното производство във връзка с дадени указания от съда. Във втория доклад (л. 103 от делото) е посочено, че в интерес на детето е да получи статут и да остане в Б..

Във връзка с посоченото съдът намира, че са спазени всички условия на специалния закон спрямо кандидата за международна закрила, в контекста на обстоятелството, че той е „непридружен непълнолетен“. Правата му са били гарантирани на всички етапи в хода на производството.

Административният орган е обсъдил всички факти, които имат значение при прилагането на закона. Съгласно чл. 6а от ЗУБ, при прилагането на закона първостепенно значение има най –

добрият интерес на детето. Преценката на най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на ЗЗакрД, което в случая е било спазено. Споделят се мотивите на административния орган, че при оценката и определянето на най – добрите интереси на детето трябва да се вземат предвид следните елементи: възгледите на детето, идентичността на детето, запазването на семейната среда и поддържането на взаимоотношенията, грижата за детето и неговата закрила и безопасност, наличието на уязвимо положение, правото на детето на здравеопазване и правото на детето на образование. Действително в конкретния случай висшият интерес на детето е той да продължи да живее в родното му място, или на мястото по постоянното му местожителство, за него да се полагат грижи на майчин език и той да продължи да живее в културната и / или семейна среда на страната му по произход, заедно с родителите му, с негови близки и приятели, където ще може да комуникира и живее в обичайната му среда, да не бъде изложен на външна среда, в която за лицето е налице езикова бариера и произтичащи проблеми с комуникацията, както и много други неудобства от социален, психологически, икономически характер, произтичащи от обстоятелството, че същият се намира извън родината му, без да е подкрепян от негови родственици.

Споделят се мотивите на административния орган относно принципа на запазване на семейната среда и поддържане на взаимоотношенията. Семейството е основна клетка на обществото и естествена среда за израстването и благосъстоянието на неговите членове и особено на децата. Правото на детето да живее в семейна среда е защитено от Конвенцията на ООН за правата на детето (чл. 16). Понятието „семейство“ трябва да се тълкува в широк смисъл, като в него се включват биологичните родители, осиновителите и приемните родители или, ако е приложима, роднините или общността съобразно местните обичаи. Обоснован е изводът на административния орган, че по отношение на Б. А. О., е най – добре той да живее в семейна среда заедно с неговата майка или родственици в държавата му по произход – С..

Във връзка с посоченото, основателно се приема от административния орган, че най – добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в чл. 9 от ЗУБ. Действително най – добрият интерес на детето не е самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН] за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 12465 / 02.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , срещу Решение № 12465 / 02.12.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен

статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.